

Det stjaalne Ansigt

Spændende Folkeskuespil
i 3 Akter, 50 Afdelinger

Forfattet af **Marius Wulff**

I Hovedrollen:

Valdemar Psilander

Optaget af

Nordisk Films Compagni

P E R S O N E R N E :

Jacob Smith, Skibsreder ... Philip Bech
Georg, hans Søn, Søofficer Valdemar Psilander
Mary, dennes Hustru Ebba Thomsen
James Howard..... Valdemar Psilander
Kitty, hans Kæreste Luzzi Werren

12 - Madam

1286

Filmens Indhold er en fortsat Række stærkt virkende Oprin, behændigt og livfuldt kædede sammen til en underholdende og spændende Roman!

Filmens Modtagelse hos Publikum vil blive stormende og hjertelig, thi Fantasi og Kunst arbejder her Haand i Haand paa at skabe noget ekstra — noget ud over det sædvanlige.

AFDELINGERNE:

1. Hos gamle Jacob Smith.
 2. Brevet fra Sønnen.
 3. En glædelig Nyhed!
 4. Paa Vej hjem.
 5. Sønnen, Marineofficer Georg Smith gaar i Land.
 6. Blandt Tilskuerskaren.
 7. James Howard og hans Kæreste.
 8. »Hvor han ligner dig!«
 9. En Idé.
 10. Georg bestiller en Vogn.
 11. Den galante James Howard.
 12. Adressen opsnappes.
 13. Det første Skridt mod Forbrydelsen.
 14. Gensynsglæden.
 15. Et stort Foredrag.
 16. »Jeg vil reformere vort Minevæsen!«
 17. James Howard lytter.
 18. »Jamen du sover jo, Fader!«
 19. Fotografiet.
 20. I James Howards Hybel.
 21. Planen lægges.
 22. Den første Dusør.
 23. Det gælder om at uskadeliggøre Georg.
 24. I Automobilen.
 25. Overfaldet.
 26. Forklædt som Søofficer.
 27. Georg bringes paa Hospitalen.
 28. Paa Kasernen.
 29. »Nøglen til Kortarkivet!«
 30. Soldaten og hans Kæreste.
 31. En frygtelig Mistanke.
 32. James i Georgs Hjem.
 33. Aftenbønnen.
 34. Hans »Hustru!«
 35. »Vil du ikke se Drengen?«
 36. »Det er jo den anden Vej!«
 37. Soldaten anmelder Marineofficeren.
 38. Arrestordren.
 39. Undsluppen.
 40. Avisernes Meddelelser.
 41. »Gem du Papirerne; ingen vil falde paa, at du har dem!«
 42. Husundersøgelsen.
 43. Drengen spiller Bold.
 44. Manden ved Ruden.
 45. Arresteret.
 46. Georg Smith melder sig selv.
 47. Marys første Møde med Kitty.
 48. Planerne frarøves hende.
 49. Retsforhøret.
 50. Opklaringen.
-

Det, man først og sidst forbavses over og beundrer i denne Film, er den ubestridelige Dygtighed, hvormed vor verdenskendte Filmsskuespiller

VALDEMAR PSILANDER

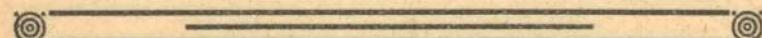
udfører sin Dobbeltrolle. Med større Overlegenhed kan en Kunster ikke løse den Opgave at fremstille to saa vidtforskellige Personer som den fine og noble Søofficer og den raa og brutale Bandit. Her fejrer Psilander en virkelig stor og velfortjent Triumf!

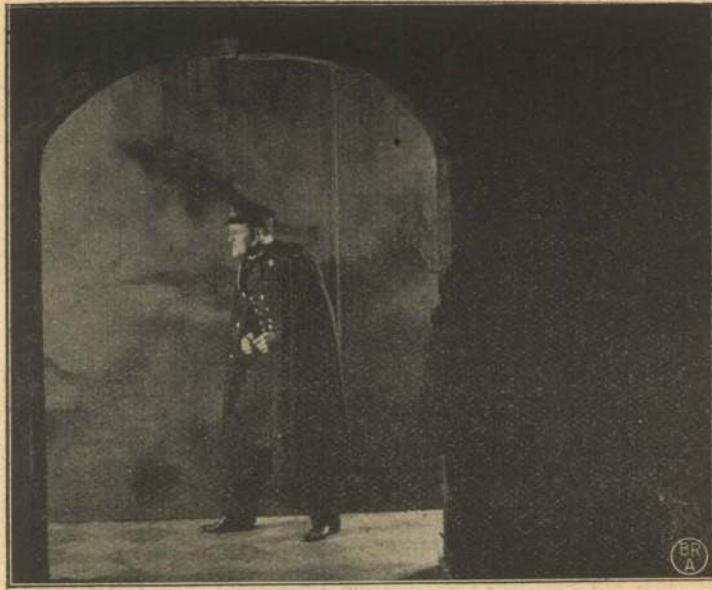

Gamle Jacob Smith, der er en anset Skibsreder i Havnebyen Varentia og i mange Aar har opholdt sig fjernt fra sit Fædreland, faar en Dag Brev fra sin Søn, der lover med det allerförste at komme og besøge ham. I mange Aar har gamle Jacob Smith ikke set Sønnen, men gennem Breve fra sit Hjemland ved han, at Georg — saaledes hedder Sønnen — i Søofficerskredse betragtes som et ualmindelig dygtigt Menneske, som efter alles Mening har en straalende Fremtid for sig.

Nogle Dage senere ankommer Georg Smith pr. Dampskib til Varentia. Da han gaar fra Borde, lægger han ikke Mærke til en Vagabond, der sammen med sin Kæreste staar ved Landgangen, og som nu springer til og hjælper Løjtnanten ind i Automobilet med sine Kufferter. Havde han set lidt nøjere paa den lurvede Fyr, vilde han have opdaget, at denne lignede ham selv i den Grad, at man kunde tro, de var Tvillingbrødre.

Vagabonden, hvis Navn er James Howard, og som har hørt Løjtnant Smith opgive Faderens Adresse, beslutter at udnytte sin Lighed med den Fremmede. Han stiller sig paa Post udenfor gamle Jacob Smiths Villa, og da Løjtnanten samme Aften forlader sin Fader, er det en smal Sag for James Howard at sikre sig hans Person.

(BR)
A

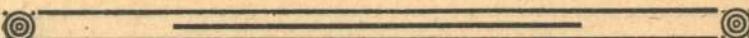

liggende i en Hospitalsseng. Han skriver da til Faderen om at komme til ham, og overfor gamle Jabob Smith fremsætter han den Mistanke, som efterhaanden er blevet vakt hos ham, at der maa findes en Mand, der benytter sig af sin Lighed med ham i forbryderisk Øjemed. Han vil nu rejse tilbage til sit Fædreland for muligvis der at komme Slyglen paa Sporet.

James Howard, der efter har antaget sit Vagabondydre, faar imidlertid gennem en Forbundsfælle i Varentia Meddelelse om, at Løjtnant Smith er i Live og paa Vej til sit Hjem, og han paalægger en Apache-Veninde, Kitty, at følge Løjtnanten Skridt for Skridt. Da denne indfinner sig i sit Hjem, erfarer han af Hustruen, at han er eftersøgt som mistænkt for Spioneri. Han er nu slet ikke i Tvivl om, at han har været Genstand for et Bedrageri, og han beslutter at melde sig selv, for at alt kan blive opklaret. Hustruen, Mary, lover imidlertid at arbejde paa at tilvejebringe Beviserne for, at han er uskyldig. Det vækker hendes Mistanke at se Kitty snige sig om i Nærheden af Villaen, og hun faar den Idé at forklæde sig som Apache, for saaledes al kunne komme den anden paa nærmere Hold. -- Kitty har samme Dag aftalt Stævnemøde med James Howard i en af Forbryderkvarterets Kipper. Mary, der ikke har tabt Kitty af Syne, ser

James Howard udkläder sig nu som Søofficer. Hans Plan gaar ud paa at rejse til den By, hvor Løjtnant Smith hører hjemme, og under dennes Navn søger at trænge ind i Fortet. Er han først naaet saa vidt, anser han det for gen nemførligt at stjæle de hemmelige Mineplaner, saa meget mere som Løjtnant Smith nylig er blevet forflyttet til Søminevæsenet og som Følge deraf naturligvis har uhindret Adgang til Kortet over Minefeltet. Planen lykkes ogsaa for ham. I Vagtstuen paa Fortet faar han udleveret Nøglen til Kasematterne, men en Rekrut, der har fattet Mistanke til ham, folger efter og ser, at „Løjtnanten“ inde i Kortarkivet paa en højest mistænkelig Maade giver sig til at kopiere Kortet over Minefeltet. Rekrutten indberetter sin Mistanke til Fortchefen, der giver Ordre til øjeblikkelig at arrestere „Løjtnant Smith“. Det er dog allerede for sent. Da man kommer til Georg Smiths Hjem, kan hans unge Hustru, Mary kun fortælle, at hendes Mand ganske rigtig har været hjemme den Aften, men han er paa gaadefuld Vis forsvundet igen. Saa stor er Ligheden mellem de to Mænd, at end ikke Hustruen kan kende Bedrageren fra sin Mand.

Den virkelige Georg Smith er blevet funden i bevidstløs Tilstand i en af Varentias mørkeste Gyder. Efter 4 Døgn Forløb vender han endelig tilbage til Livet og finder sig selv

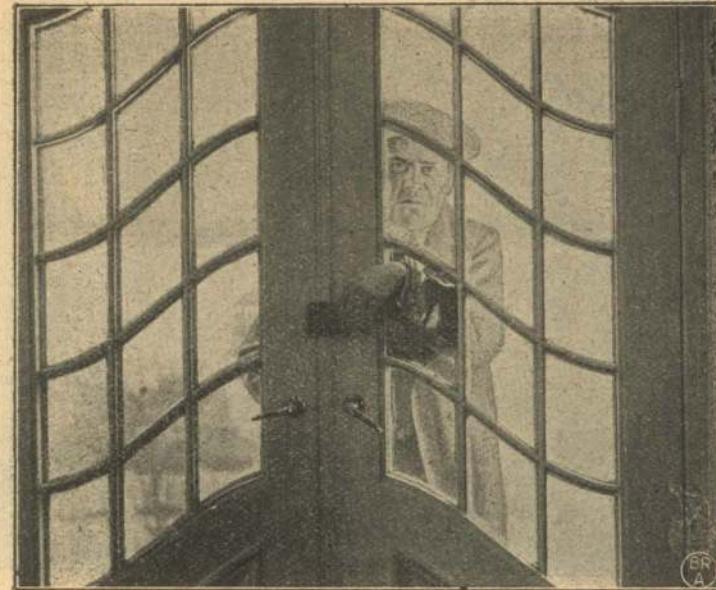

gennem en Rude, at James Howard giver sin kvindelige Hjælper de stjaalne Mineplaner til Opbevaring og derefter forfører sig bort. Mary begiver sig ned i Beværtningen og indleder forsigtigt Bekendtskab med Kitty, fra hvem hun i et passende Øjeblik ser sit Snit til at stjæle Mineplanerne. Med disse i sin Besiddelse iler hun til Krigsrettens Sal.

— Jeg bringer Beviserne for min Mands Uskyldighed! raaber hun. Men Dommerne tror hende ikke, men antager hende for Medskyldig i hendes Mands Forbrydelse. I Dommerens Øjne er Mineplanerne i hendes Hænder kun et Indcium mere mod hendes Mand.

Imidlertid er James Howard vendt tilbage til Forbryderknejpen, hvor det kommer for en Dag, at Mineplanerne er blevet Kitty frarøvet. Efter den Beskrivelse, hun giver af den fremmede Pige, som under Venskabs Maske har slaaet sig ned ved hendes Bord, forstaar James, at det kun kan være Mary, der er Mester for det behændige Tyveri. Uden at spilde Tiden tager han ud til Villaen, men netop som han er ifærd med at bryde ind, overraskes han af Politiet, som paa samme Tid foretager en Undersøgelse af Lejligheden. Han indfanges og føres til Krigsrettens Lokale. Da Dommerne ser de to Mænd — Løjtnant Smith og James Howard — ved Siden af hinanden, indser de, at de kan

have gjort den første Uret. James Howard er imidlertid fræk nok til at paastaa, at det er ham, der er Løjtnant Smith, men da spørger Juryformanden Løjtnantens lille Søn, hvem der er hans Fader, og uden et Sekunds Betænkning eller Tvivl løber Barnet hen til den virkelige Løjtnant Smith. Barnets Instinkt lod sig ikke skuffe.

A/S „FOTORAMA“
ejser Filmen, saavel som dens Pla-
kat- og Programtekst o. a lign.
Materiale, med absolut Eneret.
Ved Misbrug vil der blive nedlagt
Forbud og Ærstatningskrav gjort
gældende mod Vedkommende.

Le visage.

Personnages:

Jacques Fouchard, armateur....M. Philip Bech
Georges, son fils, officier de marine. M. V. Psilander
Marie, la femme de Georges....Mlle Ebba Thomsen
James Howard.....M. V. Psilander
Mabel, sa bonne amie.....Mlle Luzzi Werren

Le vieux Jacques Fouchard, armateur très considéré, est établi depuis nombre d'années au port de mer Varentia, loin de sa patrie. Un jour il reçoit une lettre de son fils, qui lui promet de venir le dire bonjour au cours de la semaine prochaine. - Pendant des longues années le vieux Fouchard n'a pas vu son fils, mais il reçoit de temps en temps des lettres de son pays , d'où il sait que son fils Georges passe pour être un très habile officier de marine, dont l'avenir sans doute sera brillant. Quelques jours plus tard Georges arrive par vapeur à Varentia. En quittant le bord il ne s'aperçoit pas d'un vagabond qui se trouve près du débarcadère avec son amie. En voyant le lieutenant le vagabond accourt et demande si Monsieur désire qu'il lui amène un auto.-

Si le lieutenant avait regardé de plus près cet individu, il aura vu que la ressemblance entre lui et le vagabond était si frappante qu'on les aura pris pour frères jumeaux. Le vagabond dont le nom est James Howard , ayant entendu l'adresse que Georges avait jetté au chauffeur, décide de tirer profit de sa ressemblance avec le lieutenant. Il se met en faction près de la villa de Jacques Fouchard et le soir même quand Georges quitte son père il s'empare facilement de sa personne. Puis il met son uniforme de l'officier de marine. C'est son intention de partir pour la ville où demeure le lieutenant Fouchard et se procurer accès au fort sous son nom. pour voler les plans de mines secrets, qui se trouvent dans les casemates du fort. Le fait que le lieutenant qui est au corps des torpilleurs a acces libre aux plans de mines rendra le vol plus facile. James Howard réussit à mettre son projet

2) Le visage.

à exécution . Au corps de garde du fort on lui donne la clef des casemates, sans se douter de son identité. Il excite cependant les soupçons d'un soldat, qui le suit pour voir "que diable le lieutenant va faire dans les casemates à une heure pareille. Voyant James Howard copier la carte de la ligne de mines sousmarines, le soldat va de suite avertir le chef du fort de ses soupçons et celui-ci donne l'ordre d'arrêter le lieutenant comme espion; à l'arrivée de la police à la maison de Georges Fouchard, sa jeune femme, Marie avoue que son mari a été à la maison le soir même, mais depuis lors il n'est pas retourné. La ressemblance entre les deux hommes est si grande que même sa femme ne peut pas connaître l'escroc de son mari. Entretemps on a trouvé le vrai Georges Fouchard sans connaissance dans une des rues les plus obscures de Varentia.

Après un évanouissement qui a duré quatre fois vingt-quatre heures, Georges Fouchard reprend connaissance. Il est très étonné de se trouver dans un lit d'hôpital et écrit de suite à son père lui demandant de venir le plus tôt possible. à son père il formule les soupçons qu'il doit y avoir un individu qui profite de sa ressemblance avec lui dans un but criminel. Il veut maintenant partir pour sa patrie pour dévoiler l'escroc. James Howard qui a repris de nouveau ses alures de vagabond, apprend par un complice, demeurant à Varentia que le lieutenant Fouchard est en vie et en route pour sa maison. Il ordonne à Mabel, sa bonne amie, de suivre le lieutenant pas à pas. En arrivant à la maison sa femme lui raconte qu'il est recherché par la police comme soupçonné d'espionnage. Maintenant il ne doute plus d'être victime d'une imposture, et il décide de se présenter à ses supérieurs, afin que tout sera éclairci! Sa femme, Marie, se promet cependant de faire tout son possible pour trouver les preuves de l'innocence de son mari.

3) Le visage.

Voyant Mabel rôder aux environs de la villa, elle la soupçonne d'être pour quelque chose dans l'affaire et pour pouvoir s'approcher d'elle elle se déguise en apache. Mabel a donné rendez-vous à James Howard dans une guinguette au quartier des apaches, et Marie qui n'a pas perdu Mabel de vue voit James Howard lui donner les documents en lui demandant de les garder pour lui comme personne n'aura l'idée qu'ils seraient chez elle. Aussitôt que Mabel est seul Marie entre dans la guinguette et commence à lier connaissance avec Mabel et profitant de l'occasion elle vole les plans de mines. Puis elle s'élanç au conseil de guerre dans l'espoir de pouvoir sauver son mari. En entrant elle s'écrie: " Je vous apporte les preuves de l'innocence de mon mari. " Le jury cependant ne veut pas la croire, la prenant pour la complice de son mari. Aux yeux du jury les plans de mines ne sont qu'un indice de plus contre Georges Fouchard. James Howard est cependant retourné à la guinguette et Mabel lui raconte de suite que les plans de mines sont volés. Selon la description de Mabel de la fille inconnue, qui s'est mise à sa table sous le masque de l'amitié et James ne doute pas que Marie est la voleuse. sans perdre du temps il se précipite à la villa, mais au moment où il essaie d'y entrer avec force il est surpris de la police qui est en train d'examiner la maison. Il est de suite arrêté et on l'emmène au conseil de guerre. Voyant les deux hommes, le lieutenant Fouchard et James Howard, le jury comprend que peut-être il a fait tort à Georges Fouchard. James Howard a cependant l'impudence de prétendre que c'est lui qui est le lieutenant, et le jury ne sachant comment identifier le vrai lieutenant, demande au petit fils de Georges Fouchard lequel des deux est son père. Sans hésitation l'enfant se jette dans les bras du vrai lieutenant. L'instinct de l'enfant ne l'a pas déçu.

"The Missing Admiralty Plans"

NORDISK THREE PART NAVAL SPY DRAMA
FEATURING VALDEMAR PSILANDER
IN A DUAL ROLE

THE SCENES in this picture, in which Valdemar Psilander is shown as two separate and individual characters at one and the same time, are some of the cleverest specimens of double photography yet achieved. As the handsome, debonair young naval lieutenant, he is just his own fascinating self ; but in the part of the spy to whom the most dastardly crimes are but part of the regular

day's work he has a magnificent opportunity to show his splendid versatility to tremendous advantage—an opportunity of which he makes the fullest use. A more convincing personation of an out-and-out criminal type has never been seen on the screen.

Here is the story of the play. Lieutenant George Grant wires to his aged father to inform him that he expects soon to be home on short leave. A day or two later he arrives at the docks on board a liner. On the quay are standing James Howard and his sweetheart, Kitty, confirmed criminals both. As the lieutenant passes down the gangway to the quay Kitty is struck by the remarkable likeness between him and her companion. This likeness she points out to Howard, who determines on the spot to try to turn it to personal advantage. Dashing off towards the ship, he accosts Lieutenant Grant with the words, "Shall I get you a cab, sir?" Looking at the man, Grant is also struck by the wonderful likeness, but thinking little of the occurrence, he climbs into the cab

and is driven rapidly away. Howard follows in another cab, and when Grant arrives at his father's house the criminal also enters, forcing a way in. From his hiding place he hears the Lieutenant tell his father that he has been appointed to the submarine mine department and has been given charge of the plans of the mine fields.

Hearing this, Howard immediately determines to secure these plans if he can, and sell them to a foreign government for whom he acts as spy. He is soon commissioned to undertake the task. Then, personating the Lieutenant, he has the supreme audacity to call at the lieutenant's home and interview his wife. Here it is that his plans nearly come to grief, but cleverly he gets away, although Mary Grant's suspicions have been aroused.

When he leaves she follows him, sees him meet his sweetheart and enter a drinking saloon in a low quarter of

the town. Running home, she disguises herself and returns to the saloon with the intention of making the acquaintance of Kitty. In the meantime Howard has secured the plans, which he has handed to Kitty for safe keeping. Then in the saloon Mary succeeds in striking up an acquaintance with Kitty. Plying the girl with drink until she falls into a drunken sleep, she dextrously obtains possession of the stolen plans, only to find on her return home that her husband has been arrested as a spy.

Going to the court, she tells her story to the judge. At first she is not believed, but with the assistance which she is able to give them the police are enabled to arrest the real criminals, with the result that through his wife's devotion and cleverness the lieutenant is restored to Mary and their child without a stain on his character.

Code : Admiralty. Posters: 12 and 6-sheets.

THE
NORDISK FILM HIRE SERVICE,
Nordisk Films Co., Ltd.,
166-170 WARDOUR STREET, LONDON, W.

Telephone—

Gerrard 6172.

Telegrams—

Norfilcom, Ox London.

ME.

A n s i g t e t .

Personerne:

Jacob Smith, Skibsreder..... Philip Bech.
Georg, hans Søn, Sæofficer..... Valdemar Psilander.
Mary, dennes Hustru..... Ebba Thomsen.
James Howard..... Valdemar Psilander.
Kitty, hans Kæreste..... Luzzi Werren.

Gamle Jacob Smith, der er en anset Skibsreder i Havnebyen Varentia og i mange Aar har opholdt sig fjernt fra sit Fædreland, faar en Dag Brev fra sin Søn, der lover med det allerførste at komme og besøge ham. I mange Aar har gamle Jacob Smith ikke set Sønnen, men gen- nem Breve fra sit Hjemland ved han, at Georg - saaledes hedder Søn- nen - i Sæofficerskredse betragtes som et ualmindelig dygtigt Menneske, som efter alles Mening har en straalende Fremtid for sig.

Nogle Dage senere ankommer Georg Smith pr. ^{skil} Damper til Varen- tia. Da han gaar fra Borde, lægger han ikke Mærke til en Vagabond, der sammen med sin Kæreste staar ved Landgangen, og som nu springer til og hjælper Løjtnanten ind i Automobilet med sine Kufferter. Havde han set lidt næjere paa den lurvede Fyr, vilde han have opdaget, at denne lignede ham selv i en Grad, saa man kunde tro, de var Tvillingbrødre.

Vagabonden, hvis Navn er James Howard, og som har hørt Løjtnant Smith opgive Faderens Adresse, beslutter at udnytte sin Lighed med den Fremmede. Han stiller sig paa Post udenfor gamle Jacob Smiths Villa, og da Løjtnanten samme Aften forlader sin Fader, er det en smal Sag for James Howard at sikre sig hans Person.

James Howard udklæder sig nu som Sæofficer. Hans Plan gaar ud paa at rejse til den By, hvor Løjtnant Smith hører hjemme og under dennes Navn søge at trænge ind i Fortet. Er han først naaet saa vidt, anser han det for gennemførligt at stjæle de hemmelige Mineplaner, saa meget mere som Løjtnant Smith nylig er blevet forflyttet til Sømine- væsenet og som Følge deraf naturligvis har uhindret Adgang til Kortet

over Minefeltet. Planen lykkes ogsaa for ham. I Vagtstuen paa Fortet faar han udleveret Nøglen til Kasematterne, men en Rekrut, der har fattet Mistanke til ham, følger efter og ser, at "Løjtnanten" inde i Kortarkivet paa en højst mistænkelig Maade giver sig til at kopiere Kortet over Minefeltet. Rekrutten indberetter sin Mistanke til Fortchefen, der giver Ordre til øjeblikkelig at arrestere "Løjtnant Smith". Det er dog allerede for sent. Da man kommer til Georg Smiths Hjem, kan hans unge Hustru, Mary kun fortælle, at hendes Mand ganske rigtig har været hjemme den Aften, men han er paa gaadefuld Vis forsvunden igen. Saa stor er Ligheden mellem de to Mænd, at end ikke Hustruen kan kende Bedrageren fra sin Mand.

Den virkelige Georg Smith er blevet funden i bevidstløs Tilstand i en af Varentias mørkeste Gyder. Efter 4 Døgns Forløb vender han endelig tilbage til Livet og finder sig selv liggende i en Hospitalsseng. Han skriver da til Faderen om at komme til ham, og overfor gamle Jacob Smith fremsætter han den Mistanke, som efterhaanden er blevet vakt hos ham: at der maa findes en Mand, der benytter sig af sin Lighed med ham i forbryderisk Øjemed. Han vil nu rejse tilbage til sit Fædreland for muligvis der at komme Slynglen paa Sporet.

James Howard, der atter har antaget sit Vagabondydre, faar imidlertid gennem en Forbundsfælle i Varentia Meddelelse om, at Løjtnant Smith er i Live og paa Vej til sit Hjem, og han paalægger en Apache Veninde, Kitty, at følge Løjtnanten Skridt for Skridt. Da denne indfinder sig i sit Hjem, erfarer han af Hustruen, at han er eftersøgt for Spioneri. Han er nu slet ikke i Tvivl om, at han har været Genstand for et Bedrageri, og han beslutter at melde sig selv, for at alt kan blive opklaret. Hustruen, Mary, lover imidlertid at arbejde paa at tilvejebringe Beviserne for, at han er uskyldig. Det vækker hendes Mistanke at se Kitty snige sig om i Nærheden af Villaen, og hun faar den Idé at forklæde sig som Apache for saaledes at kunne komme den anden paa nærmere

Hold. - Kitty har samme Dag aftalt Stævnemøde med James Howard i en af Forbryderkvarterets Kipper. Mary, der ikke har tabt Kitty af Syne, ser gennem en Rude, at James Howard giver sin kvindelige Hjælper de stjaalne Mineplaner til Opbevaring og derefter forfører sig bort. Mary begiver sig ned i Bevarningen og indleder forsigtigt Bekendtskab med Kitty, fra hvem hun i et passende Øjeblik ser sit Snit til at stjæle Mineplanerne. Med disse i sin Besiddelse iler hun til Krigsrettens Sal.

-Jeg bringer Beviserne for min Mands Uskyldighed! raaber hun. Men Dommerne tror hende ikke men antager hende for Medskyldig i hendes Mands Forbrydelse. I Dommerens Øjne er Mineplanerne i hendes Hænder kun et Indicium mere mod hendes Mand.

Imidlertid er James Howard vendt tilbage til Forbryderkneipen, hvor det kommer for en Dag, at Mineplanerne er blevet Kitty frarøvet. Efter den Beskrivelse, hun giver af den fremmede Pige, som under Ven-skabs Maske har slaaet sig ned ved hendes Bord, forstaar James, at det kun kan være Mary, der er Mester for det behændige Tyveri. Uden at spilde Tiden tager han ud til Villaen, men netop som han er i Færd med at bryde ind, overraskes han af Politiet, som paa samme Tid foretager en Undersøgelse af Lejligheden. Han indfanges og føres til Krigsretten Lokale. Da Dommerne ser de to Mænd - Løjtnant Smith og James Howard - ved Siden af hinanden, indser de, at de kan have gjort den første Uret. James Howard er imidlertid fræk nok til at paastaa, at det er ham, der er Løjtnant Smith, men da spørger Juryformanden Løjtnantens lille Søn, hvem der er hans Fader, og uden et Sekunds Betenkning eller Twivl, løber Bannet hen til den virkelige Løjtnant Smith. Barnets In-stinkt lod sig ikke skuffe.

Aktieselskabet

Nordisk Films Kompanii.

Der Mann und sein Schatten.

Personen:

Thorleif Werren, Schiffsreeder.....	Philip Bech
Olaf, sein Sohn, Seeoffizier.....	Valdemar Psilander
Karin, dessen Frau.....	Ebba Thomsen
Torre Friis.....	Valdemar Psilander
Luzzi, seine Schwester.....	Luzzi Werren.

Torre Friis und seine Schwester Luzzi gehören zu jenen finsternen Existzenzen, wie sie zu Hunderten in den grossen Häfen internationaler Stapelplätze vegetieren. Verbrecherisch veranlagt, im Auswurf der Gesellschaft aufgewachsen, kennen sie keine moralischen Bedenken, keine Hemmungen, wenn eine günstige Gelegenheit sie lockt. Wie viele seinesgleichen, findet sich Torre zur Ankunft jedes grösseren Passagierdampfers im Hafen ein, um sich durch kleine Taschendiebstähle oder im schlimmsten Fall als Kofferträger einen kleinen Nebenverdienst zu verschaffen. Bei einer solchen Gelegenheit sieht er sich dem Marineoffizier einer fremden Macht gegenüber, dessen Züge eine überraschende Aehnlichkeit mit den seinen zeigen, verschieden nur im Ausdruck, im edleren Blick, Dinge, die jedoch nur einem feinen Auge wahrnehmbar sind. Torre, der gewöhnt ist, keine Gelegenheit des Gewinns oder Erfolges unbenutzt vorübergehen zu lassen, folgt dem Offizier heimlich und schleicht sich hinter ihm in die Villa, die jener mit sicheren Schritten betritt. An der Tür lauschend erfährt er, dass der Fremde ein Sohn des Schiffreeders Thorleif Werren ist, der seit vielen Jahren fern von der Heimat lebt, Olaf Werren hat seinem Vater eine Photcgraphie mitgebracht, die er auf dem Schreibtisch liegen lässt. Als der alte Herr, ermüdet von den lebhaften Erzählungen seines Sohnes, einschläft und Olaf einen Augenblick das Zimmer verlässt, um den Diener zu holen, drängt sich Torre Friis an den Schreibtisch heran und entwendet das für ihn so wertvolle Bild. Er ist nun fest entschlossen, seine Identität zu wechseln und aus dem merkwürdigen Zusammentreffen soviel Vorteile zu ziehen, als mit vernünftiger Vorsicht irgend wie zu ver-

heinen sind.

In diesem Sinne wendet er sich zunächst an die Militärbehörden seines Landes und findet, wie er mit Recht vermutet hat, ein grosses Entgegenkommen an dieser Stelle. Mit dem Anstellungsvertrag als Spion in der Tasche, verlässt er das Generalstabsgebäude, um dann den ersten Teil seines Planes in Ausführung zu bringen. Als Schofför verkleidet, fährt er den jungen Offizier zum Dampfer zurück. Aber anstatt zum Hafen lenkt er den Kraftwagen auf eine einsame Landstrasse, um den ahnungslosen Olaf Werren zu überfallen und den Schwerverletzten, den er tot glaubt, an einem einsamen Zaun niederzulegen. Dann eilt er mit den Uniformstücken und den Papieren in sein ärmliches Zimmer, um sich dort aus einem Hafenkuli in einen Kapitänleutnant zu verwandeln. Der Mann ist tot, der Schatten tritt an seine Stelle. Torre Friis tritt schon am nächsten Morgen die Reise in die Heimat des jungen Offiziers an.

Aber die schwere Verwundung, die Torre seinem Opfer zugefügt hat, ist durchaus nicht tödlich gewesen. Polizisten finden den Bewusstlosen und veranlassen seine Ueberführung ins Krankenhaus, wo er endlich nach Tagen schwerer Ohnmacht ins Leben zurückkehrt. Sobald sich der verwirrende Schmerz in seinem Kopf gelegt hat und er klar denken und sich erinnern kann, teilt Olaf seinem alten Vater den Vorfall mit und bittet ihn um sein Kommen.

Inzwischen ist der falsche Olaf Werren in der Küstenfestung eingetroffen, deren bewegliche Batterien der Kapitänleutnant kommandiert. Mit klopfendem Herzen betritt er zu vorgerückter Stunde das Heim, in dem Olafs junge Frau sehnüchrig auf den Gatten wartet. Von der Veranda aus sieht er Karin am Schreibtisch sitzen, mit dem Einordnen von Rosen beschäftigt. Mit raschem Ruck wirft er die Flügeltür auseinander, und Karin, die glaubt einen Geist vor sich zu sehen, lässt die Vase entsetzt zu Boden fallen. Sie

gewinnt ihre Ruhe auch nicht ganz wieder, als sie in den Armen des Geliebten liegt. Seine seltsame Rastlosigkeit, der gehetzte Blick seiner Augen, das ruckhafte seiner Bewegungen, all das ist ihr fremd und unbegreiflich. Auch dass er nicht sogleich seinen kleinen Buben sehen will, ein Glück, das er sonst so ungeduldig war zu geniessen, beunruhigt sie, und als er von dem Bett ihres Kindes forteilt, ohne es zu küssen oder in die Arme zu nehmen, angeblich, um die Ronde anzutreten, bleibt sie mit schwerer Sorge im Herzen zurück. Torre Friis will zunächst die Stellung der beweglichen Batterien kennen lernen und begibt sich darum in die Kasematten, wo, wie man dem Generalstab seines Landes mitteilte, sich das ganze wertvolle Kartenmaterial befindet. Wenn er nun aber auch die Kleider des Offiziers trägt, so hat er doch vergessen, dass er zur Ronde nicht im grossen Dienstanzug antreten kann. Die Marinesoldaten, die sich in der Wache befinden, messen daher den Offizier mit erstaunten Blicken, der kurz angebunden, wie er sonst nie zu sein pflegte, mit seltsam veränderter Stimme den Schlüssel zu den Kasematten fordert. In den dunklen Gängen, welche die Forts nach allen Himmelsrichtungen durchkreuzen, befindet sich zu dieser Stunde der Bootsmannsmaat, ein intelligenter, scharfsinniger Mann, dem die unvorschriftsmässige Kleidung seines Vorgesetzten, sein scheues Wesen und die Tatsache auffällt, dass dieser Offizier, sei er, wer er sei, in den unterirdischen Gängen offenbar nicht Bescheid weiss. Er schleicht ihm daher nach und beobachtet ihn, wie er die Kartenkammer betritt, und eine derselben, die wichtigste von allen, kopiert. Der brave Soldat eilt augenblicklich zurück, um dem Kommandeur der Festung Meldung zu erstatten. Dieser, der die Verwegenheit der Spion kennt, gibt sofort den Auftrag, den Verdächtigen zu verhaften. Enzwischen ist der falsche Olaf Werren, ahnungslos, dass er entdeckt worden ist, in sein Heim zurückgekehrt, um den letzten Teil seines Planes, den Diebstahl, der seine verwiegene Tat krönen soll, auszuführen. Aber ehe er den Schreibtisch völlig durchsucht hat, überrascht ihn

Karin. Kaum hat er mit ihr einige Worte gewechselt, so durchschrillt die Klingel das Haus, die Soldaten kommen, um den Hochverräter zu verhaften. Ehe sie sich jedoch seiner Person versichern können, hat Torre Friis durch das Fenster die Weite gewonnen. Alle Nachforschungen nach ihm bleiben vorläufig ergebnislos. Wenige Tage später erfährt der alte Schiffsreeder, dessen grösstes Vergnügen es ist, die Zeitungen seiner Heimat zu verfolgen, von den Vorgängen, die seinen Sohn in ein undurchdringliches Geheimnis verwickeln. Fast gleichzeitig empfängt er Olafs Brief aus dem Krankenhaus, aus dem hervorgeht, dass der Offizier während des Attentats noch gar nicht in seiner Heimat gewesen ist, sondern völlig unschuldig sein muss. Der alte Vater sucht den Kranken sofort auf und findet seine Hoffnung völlig bestätigt. Es ist klar, dass Olaf nur das Opfer einer verbrecherischen Ausbeutung zufälliger Aehnlichkeit sein kann. Er stimmt mit seinem Vater in der Ansicht überein, dass es das Beste ist, sich nach seiner Genesung den Behörden freiwillig zu stellen und sein Schicksal vertrauensvoll in die Hand eines Mächtigeren zu legen.

Torre Friis hat sich unterdessen in sein ursprüngliches Ich zurückverwandelt und besucht mit Luzzi die Hafenlokale in der Festungsstadt. Vorläufig wagt er sich nicht in seine Heimat zurück, aus Furcht auf dem Dampfer ergriffen zu werden; ausserdem hat er noch immer nicht die Hoffnung aufgegeben, sich des Vermögens seines Opfers bemächtigen zu können. Da erhält er die Nachricht, dass Olaf Werren lebt und zurückkehrt. Da seine Sicherheit in jedem Fall von dem Verschwinden des Offiziers abhängt, beschliesst er sein Heim zu beobachten und auf eine günstige Gelegenheit zu lauern. Als Olaf sein Haus betritt, muss er die Erfahrung machen, dass sein Anblick seine Gattin mit Furcht und Grauen erfüllt. Allein ein Blick aus seinen guten, treuen Augen genügt, um sie von dem Betrugs zu überzeugen, dem sie zum Opfer gefallen ist. Dieser ist in der Tat ein

anderer, als der finstere, scheue, gehetzte Mensch, der ihr den Frieden und die Ruhe geraubt hat. Aber das Glück dieser Stunde des Wiedererkennens ist kurz. Noch ehe sich Olaf freiwillig stellen kann, wird er verhaftet. Während Karin noch schluchzend am Zaun ihres kleinen Gartens steht, sieht sie ein dunkelhaariges Mädchen, das sich geduckt, wie jemand, der sich verfolgt weiss, davonschleicht. Intuitiv errät Karin, dass diese Fremde, die niemand anders ^{als} Luzzi ist, mit dem Geheimnis in Verbindung steht. Sie folgt ihr und sieht sie in einem der sogenannten "Buillionenkeller" der Hafenstadt verschwinden. Ein heroischer Entschluss taucht in ihrem Herzen auf. Sie will ihren Gatten erretten und dem Rätsel auf den Grund gehen. Zu diesem Zweck verkleidet sie sich und sucht, in Miene und Gebärde nicht wiederzuerkennen, ihrerseits den Keller auf. Hier haben sich inzwischen Torre Friis und Luzzi getroffen. Torre, der für seine Sicherheit fürchtet, hat Luzzi die wichtigen Papiere, die seine Schuld beweisen, eingehändigt. Dann hat er das Mädchen verlassen, um seinen Beobachterposten neben der Villa des Offiziers wieder einzunehmen. Etwas später erscheint Karin in dem Lokal, in dem sie Aufsehen und Bewunderung erregt. Sie setzt sich zu der einsamen Luzzi und hält sie so ausgiebig mit Branntwein frei, dass diese in den schweren Schlaf der Betrunkenen fällt. Jetzt nimmt Karin die Tasche an sich, auf der ihre Augen bisher sehnüchsig geruht haben. Dann eilt sie, im Besitze der wichtigen Dokumente, zum Kriegsgericht, welches über das Schicksal ihres Gatten entscheiden soll. Torre Friis findet wenige Minuten später, dass Luzzi sich in ihrem Rausch hat bestehlen lassen. Als er zur Villa eilt, in der Hoffnung, dort des Rätsels Lösung zu finden, wird er von den Beamten, die gerade Haussuchung halten, entdeckt und verhaftet. Obwohl Olaf von allem Verdacht gereinigt scheint, trägt es doch am meisten zu seinem Freisproch bei, dass sein kleiner Knabe nur in ihm und nicht in Torre Friis den Vater erkennen will. Torre legt nun ein passendes Geständnis ab, während Olaf, von einem schweren Alp befreit, seinen tapferen, treuen Kameraden dankbar in die Arme schliesst.

